

LO TEATRO CATALA

REDACCIÓ
Y ADMINISTRACIÓ
Carrer Diputació
125,-2.º-3.ª

PERIÓDICH SETMANAL
INDEPENDENT,
DE LITERATURA, ART, NOTICIAS Y ANUNCIS
Destinat principalment á fomentar lo progrés é interessos del Teatro de Catalunya

SUCURSAL
PERA
CARTAS Y AVISOS
Unió, 5, 3.er, 2.ª

PREUS PER SUSCRIPCIÓ

En Barcelona. 1'00 pesseta trimestre.
Fora. 1'50 » »
Artistes estranjers, 25 pessetas l' any

ULTRAMAR

Semestre. 7 pessetas
Un any.. 12 » »

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent.. 10 céntims
Id. atrassat. 15 »

Número extraordinari

Estrenos catalans

Obras del Certámen

Romea.—*La triple aliansa*, comedia en tres actes y en vers.—*Digali barret digali sombrero*, pessa en un acte en vers.

No 's tracta avuy sols de la ressenya de dos obras que venen á aumentar lo modern repertori de la escena catalana.

L'acte realisat dilluns d'aquesta setmana en lo teatro del carrer del Hospital té mes importancia de la que sembla á primera vista, y proba que si s'obrisin las portas del temple de Talia á tothom que obligués la arlenta flama de la inspiracio y amor per nostre teatro, no tardariam á tocarse resultats profitosos que guiarían novament á nostres autors pe 'ls rectes viarany de gloria de que s'apartan per desgracia los que escriuen certas produccions en nostres dias

La celebració de certamens verdaderament importants y portats á cap per entitats que contessin ab mes autoritat y elements dels de que disposem nosaltres, atrauria dintre poch al bon camí á notables autors que, seduhts ara per efimer aplauso ó momentánea ganancia, se 'n apartan llastimosament moltes vegadas.

Y si aqueixos autors vejessin en tals concursos premis dignes de ser conquerits per talents privilegiats, hi acudirían y tractarian assumptos verdaderament catalans per fondo y forma y deixarian, per consegüent, de dedicar sos esforços intellectuals á treballs, si bé de mérit, no per aixó apropósit pera conduhir al públich ahont deurían ser guiadas sas aficions si hem de conservar (y restaurar potser millor diriam) la existencia envejable de nostre teatro.

Alguns de nostres companys en la premsa catalana així ho han comprés y han ajudat á nostra idea; pero ¡forsa es dirho! altres han mirat la cosa ab indiferencia y fins no 'n faltan que, tot y teninhi obligació per ser, ó dirse al menos, catalanistas, no s'han dignat sisquera donar compte de un acte que si es bó mereix aplauso y si fos dolent valia la pena de véurers combatut.

Mes aixó no ha sigut obstacle pera que alguns escriptors escoltessin nostra convocatoria; ni ha bastat á pèndrer respetabilitat al Jurat calificador que ha estat presidit per l' insigne Frederich Soler, lo primer dels autors catalans contemporanis; ni ha fet minvar lo fluhiment de la funció organizada pera dar á conéixer las produccions premiadas; ni, per fi, ha lograt que deixés d'acudir distingit é ilustrat concurs al clássich colisséu del teatro de Catalunya.

En efecte; l' últim dilluns, dia 23, una selecta concurrencia va omplir la platea y palcos de Romea pera presenciari la representació de las obras quals titols deixem consignats al comensament d'aquest article.

La triple aliansa es una comedia en la verdadera significació de la paraula: son autor, al desarrollar l'argument, ha procurat aunar l'interés ab l'unitat de lloch y temps recomanada pe'ls preceptistas y ha lograt sense esforços y ab senzillesa, tals qualitats que tant se avenen á la comedia de costums.

En la que 'ns ocupa, las situacions se segueixen sense violencia, logrant fixar l' atenció dels oyents ab interés creixent, fins a venir á parar á un desenllás ben preparat per recurs enterament nou, puig la trama 's desenreda per medi del teléfono, cosa que encara no 's coneixia en lo teatro catalá

Los personatjes son trets de la vealitat; lo diálech es natural y animat; la versificació, fácil y correcta, y sens tenir escenas rebuscadas, tè la nova comedia situacions que interessan, particularment en l'acte tercer, en lo qual se concentra la acció.

Conté aixis mateix *La triple aliansa* algunas escenas cómicas degudament intercaladas y que fan agradable la representació. En aquet punt debem citar 'l tipo de Jep qu'está ben sostingut, com ho son també per lo referent á la part interessant, los de *D. Serafi, Amelia y Marcelo*.

No es estrany, donchs, que l'obra fos, com va ser, molt aplaudida y que obtingués éxit complert.

Respecte á la pessa *Digali barret digali sombrero*, just es consignar que son autor, basántse en un argument senzill, ha combinat una série de escenas,

molt naturals y entretingudas, en las que no hi faltan xistes oportuns, lo que unit á un llenguatge adequat als personatjes y á molta naturalitat en lo dialech constituheix un bon fi de festa.

Per delicadesa no hauriam parlat de aquestas obras; y si ho fem es perque la prempsa y 'l públich las ha rebut ja ab aplauso y perque creyem que no podem deixar de donar compte de una funció tan verament catalana

Acabarem dihent que va resultar autor de *La triple alianca* D. Joseph Torres y Payeras qui va ser felicitat y cridat á la escena 5 ó 6 vegadas, y que la pessa es de D. Joan Valentí y Miquel, que no era al teatro.

U. D. O.

LO TEATRO CATALÁ

Quant nostra patria volguda
llatzerada y decayguda
dormia en l'ensopiment,
vingué un jorn que resoluta
y ab ferm, varonil accent
la veu d'Aribau s'alsá,
ab la parla mes hermosa
que pot senti un catalá
y al escoltarla afanyosa
la Pátria ressucitá.

Y darrera d'aquell mestre
de intel·ligencia y gran estre
vinguéren-ne mes, molts mes
qu' ab inspiració y seny destre
y 'l cór d'amor patri encés,

reverdint de nostra gloria
'ls llorers temps há marçits
refrescaren la memoria
de fets heróichs que la historia
guarda entre sos fulls benehits.

Y en prosa y vers son accent
ara vibrant é imponent,
ara trist y anyoradis,
va aixecarne de improvis
lo nostre renaixement.

¡Lo renaixement d' un poble
que feya un sigle dormia
y la esclavitut sufría
del tirá qu' ab sanya innoble
fers grillons li reblá un día!

Las arpas dels trovadors
del vell trespol despenjadas,
alsaren sos cants millors
junt ab las corals tonadas
dels nostres treballadors.

Lletras y música á un temps
en nostra llengua parlant
y aquella patria enlayrant
tan idolatrada, ensemps
li alsaren un himne sant.

Llavors, com lo sol igual
qu' en lo mar s' enlaira, encés
com si eixís d' una fornal,
va aixecarse del no rés
nostre teatro regional!

Y 'l mateix qu' arbre reulit
que cuidat ab gran amor
dóna 'l fruyt mes exquisit,
d' una petita llevór
surti un arbre inmens, florit...

Un arbre frondós, constant
en dar fruyt de tal manera,
que al naixer trenta anys enrera
deyan tots — Será un jegant. —

Yn' als mes jegants supera.

Del saynete á la tragedia,
del monólech al singlot,
del drama al estirabot,
de l' ópera á la comedia,
nostre teatro té de tot.

Cent fills d' Apolo agrupats
entorn de la patria escena,
pe 'l sagrat flam inspirats,
li han donat entussiasmats
recursos de tota mena.

Soler, lo mestre y 'l pare
cel nostre teatro; l' Arnau
l' escriptor festiu qu' atrau
y 'l mestre Pelay que ja ara
descansa en eterna pau;

Guimerà 'l poeta viril,
d' altíssim vol, y altres cent
qu' ab la llum de son talent
han mostrat en obras mil
son inspirat valiment...

Tots en fi, pobres y ríchs
de talent, á la bon hora
al teatro, de gloria amichs
hrn dut los fruyts mes bonichs
de sa potencia creadora.

D' actors, han florit en ell
fills preclars que 'l somni etern
dormen ja, per greu tropell
la Soler,.... la Mirambell...
Parrenyo, Fontova, Isern...

Jamay, donchs, la patria escena
falta de vigor, caurá...
¡Eternament seguirá
de triomfs sa llarga cadena
nostre teatro catalá!

M. RIUSEC.

Revista Teatral

Liceo.—Lo *Garin* ha sigut de las pocas obras qu' ha lograt per sí sola fer posar l' anhelat carteló de quedar despatxadas totas las localitats. Los éxits s' han anat succehint ab verdader entussiasme y la opera agradá cada dia més al públich. ¡Tira peixet, senyor Font! quin *Gayarre* qu' hem trobat ab en Breton!... La opinió unánim de la prempsa de Barcelona es favorable á dita obra y l' ha jutjada com se mereix.

No volem tractar aqui d' una revista plena de ripios adotzenats y que babeja bilis per tots cantons, perque serfa dar importancia al autor, qu' es lo únich que déu buscar. Que reflexioni bé alló de dividir las inspiracions en espirituals y *caritals* (que de segú no ha llegit en cap tractat de estética) y si 'l *Garin* l' ha fet sentir carnalment... *tomar tilu y aliviar-se.*

Las fuencions d' honor s' han convertit en verdaders triunfos per l' il·lustre mestre y pe'ls artistas. Dijous passat lo públich vá demostrar á la Sra. Tetrzini lo molt que 'l aprecia, tributantli una d' aquellas justas ovacions que Barcelona sab fer als seus artistas predilectes. Flors, rams, coronas, coloms y sobre tot aplausos van premiar los mérits de la Sra. Tetrzini qu' ha deixat imperecedor recort entre nosaltres creant los tipos de *Desdèmona* y *Witilda*. Dissapte en la funció de gala donada en honor de Bretón, lo públich vá tributarli una ovació sense precedent en nostre teatro. Per acabar; cada nit ha sigut un merescut y llegitim triunfo pera l' autor y las pocas diferencias que hi havia en jutjar la obra han anat desapareixent per fónrers en una sola opinió y un sol crit: ¡Viva Bretón!—BEN.

Secció del Pirotécnic

En lo passat número donárem resseya del aconteixement musical que ha tingut lloch en nostre gran teatro del Liceo, aconteixement sense precedents en nostra ciutat.

Lo *Garín* del Mtre. Bretón es un' obra catalana, eminentement catalana: assumpto, lloch d'acció y motius, son arrencats de las llegendas de nostra terra y dels recons mes fondos de nostras rialleras comarcas.

L' obra del eminent mestre, per sa importancia y per sa genialitat, está destinada á córrer lo món un teatro darrera un altre.

Consequència d' aixó; que prompte tot lo món coneixerá la historia, las costums, la música popular de nostra-volguda pátria.

Ab l' obra del mestre Bretón, ha guanyat, donchs, la causa catalanista un cent per mil.

Y aixó ho ha fet un mestre castellá.

La nostra gratitut té de ésser eterna.

Mes avans del colossal éxit de *Garín* certs elements insensats treballaban en la sombra pera destruir y esterilisar la gran obra del mestre castellá.

¿Quins eran aquests elements?

Los *pedrellistas* y 'ls *renaiçensos*. Los primers ho comprenem, per esprit de classe y perque 'l roure no pot dar mes que *aglans*.

¿Pero y 'ls segons? ¿Cóm se comprén qu' ells, que tant alardejan d' estimar á la terra catalana, que tant bons son per fer creurer als que son... créduls que sols van al bé de nostra causa, cóm se comprén que volguessin enfonzar un' obra, que ja anticipadament sabían que no donaria mes que renom á Catalunya y 'ns proporcionaria la admiració dels estranys?

La cayguda es tremenda. ¡Ho comprenem tot en aquest món! Los odis africans, lo mono-egoisme immens, l' orgull satánich; mes no comprenem que hi hagi qui 's tiri terra als ulls d' una manera tan tonta é irracional.

LO POLVORISTA

Memorias d'un comediant (•)

CAPITOL VI.

Sobre 'l matoix tema

—Veurás: dich aixó, perque vaig véurer que tu y ella, allá á Vilanova...

—¿Qué? ¿També vos sou dels que creyan que jo hi tenia algun enredo?. Aneu equivocat, Ramón. Ab la Lluisa no hi tenia altre tracte que 'l que precisa entre companys de treball. Havian donat en dir qu'ella y jo tniam... ¡Pobre noya!

—La malodiciencia sempre peca d' inexpertia.

—Si, si, ja vas estar ben be de sort.

—¿Qué voleu dir?

—¿Que no coneixas qui es la Lluisa, ó mes ben dit, sos pares?

—No 's coneix si no per la qu' hem treballat junts.

—Donchs creu qu' es una familia de plata. No viuhen mes que del enredo y del tarugo, perque tarugo es explotar als tontos, preparant paranyes com las aranyas á las moscas.

—Si no us expliquen mes clá...

—Be es prou entés. Com que un *son* en lo teatro no dona per viurer tres personas y tres son ells, resulta que d' un cantó ó altre han de surtir las missas. De tots los de la companyia tu eras lo mes inexpert y, per lo tant, lo mes apropiat pe 'l cas; y 'l cas es ab las salamerías de la filla, la propaganda de la mare y la severitat del pare, pescar un pagano que resulti

per las tres personas distintas y un sol engany verdader.

—¡Ja comprench! Ara m' esplico aquells enrahonaments de molts y aquellas embaixados del *papá*.

—¡Oh! Ja t' havian preparat lo parany, ja; sort vas tenir de qu' un altre va adelantarse fins á ser la víctima.

—¿Qui?

—¿Sabs aquell abonat de la barba rossa que sempre entraba al escenari?

—Sí, ja 'l recordo: un d' alt, guapot, ben vestit...

—Just. Donchs, doscents duros va costarli la broma y al cap de vall... res: quant va quedá'l tracte fet, quant van tenir la *moma*, van finjir nna marxa y... llestos: lo van plantar... *sin pluma y cocareando*.

—¡Aixó es infame!

—Aixó son certa gent de teatro; á estil de jesuita *todos los medios son buenos para llegar á un fin determinado*.

—¡Vaya una gent!

—¡Si fossin ells sols!...

—Ben segú que ho son.

—¡Que 'n vas d' errat, Ridaura! En lo teatro qui no té un *sis* té un *as*, com se sol dir. Ja qu' hem arribat al punt de las revelacions, n' ara te'n vaig á fer un altra. ¿Sabs perqué en ton benefici, contra tot lo qu' era d' esperar, no vas fer lo que se 'n diu una bona entrada?

—Ramón, ara'm diheu una cosa que, la vritat, m' ha donat molt que pensar, y á la fi he vingut á colegir que las simpatías que jo contaba á Vilanova no eran tantas com las que en un principi creya.

—No, senyor: deixant apart l' enveja de molts de la companyia, l' enemich que mes mal te va fer, era qui mes amich devant teu se mostraba.

—¡No sé qui!...

—¿No sabs qui? Pregunta á ne 'ls cassinos y cafés de Vilanova que deya de tú en Trussó avans del benefici y de quantas artimanyas se va valer para que la funció resultés un *fiasco*. Pregunta qui va pagar per sota má la serenata que aquella nit va fe 'l coro ab la excusa de se 'l sant d' aquella viuda y que tanta gent va distréurer d' anar al teatro.

—¿Voleu dir?

—Si, Ridaura, si: hi ha moltas maneres de matar pussas.

—La veritat que 'n Trussó á mi may m' ha fet goig.

—Donchs n' hi ha molts de Trussós pe'l teatro.

—Be; pero, ¡desgraciats d' aquets sérs envejosos! ¡Pobres d' aquells que en l' impossibilitat d' elevarse per si sols, tenen de rebaixar als demáspera semblar mes alts!

—¡Desgraciats! ¡Pobres! Si, si... tu vès compadentent, y entretant ells.. Mira; á 'n Trussó ja 'l tens ajustat, y tu estás contant los fullos dels arbres.

—Aixó es vritat...

—Y ell ab la seva desfatzatés, no ho daptis, farà carrera. Dirás que no té condicions d' actor, qu' es un fátuo, un imbécil, un ignorant; conforme: pero té desvergonyiment, y avuy en totas las cosas del món la barra es la clau mestra par obrir la porta que conduce á la superioritat, á la distinció y al punt que 'l desitj de l' home marca.

ANTON MOSTASSA.

(*) Vejis lo número 78.

Secció del Graciós

Epigramas

Jugant estava 'n Solís,
qu' es un xicot bastant curro,
y un amich l' hi preguutá:
—¿Que fas? —Y ell li contestá:
—Mira, aquí estich fent lo burro.

—¿Ab qué fumas,? ¿ab boquilla
ó ab pipa?
—¡Vaya una bromal
fumo ab lo que fumas tú
y tothom; fumo ab la boca.

ARTUR CASADEMUNT.

CERTAMS

Avans passave 'ls días fent romanços
pera podé acudí á tots los certams...
Mes ¡ay! que cada cop sols conseguía
per premi, un desengany.

Las hores malgastave sens consciencia
per 'ribá á serne un poete llorejat;
pro men cap amb empelt de carabasse
may arribave á tant.

Eix deliri va darne moltes voltes
un tip de gana per sopá é dinar,
perque may me cuydave de fé empresas
per obtenir cacau.

Per últim, ja cançat de tantes porres
que sempre en los certams váreig guanyar,
á un meu amich drapaire, las poesies
mes tart vaig ensenyar.

Aquel pobre intelis. sens mes tardança
uns tractes me vá fer molt regulars,
é fou darmen un jech sense cap manigue
é, es clá, l' vaig acceptar.

Ma patria des llavors va perdre un ximple
que ses lletres anave conrenhant
sens treure may profit de tal constancia,
sino morir de fam.

En cambi are 'm dedico, amichs carrissims,
á vendre fils é vetes als Encants
é açó me proporciona las garrofes
que jo anyorave tant.

S. FÁBREGAS CASANOVAS.

CARTAS CURTAS DE LA CORT

NOTAS DE UN CATALÁ

I.^a

«Madrid, 10 Abril.

Apreciat germá: Acabo d' arribar á la primera capital
d' Espanya, sens la mes petita novetat.

Com que preguntant diuhien que 's vá á Roma, jo pre-
guntant he arribat al carrer del Barquillo, ahont m' han
rebut molt bé 'l Sr. Guerrero de Manteca y sa familia y
han posat á la meva disposició una habitacioneta bastant
arreglada.

Pósaho en coneixement del pare.

He donat un passeig per la vila y créu que m' ha agra-
dat moltíssim; pero lo que m' ha agradat mes de tot, son
aquets pamets de cara que 's veuhen per tot arreu.

Aixó no li digas pas al pare.

Disposa de ton afm. germá.

EDUARDO.

2.^a

Madrid, 15 Abril.

Inolvidable germá: La vila del ós cada día m' agrada
més. L' altra nit vaig anar al teatro Apolo que sembla la
sucurral del Eldorado de Barcelona.

Un acomodador que viu bastant acomodad, va ferme de
bo ab una corista de molt bona planta y de casta andalu-
sa, com aquella euga que ters tu.

Es una *chiquiga* molt barbiana que 's diu Soledad.

Espero que d' aixó no 'n dirás una paraula al pare.

Lo senyor Guerrero de Manteca está fent gestions pe-
ra que jo puga obtenir una plassa d' escribent en lo Mi-
nisteri d' Hisenda ó en las oficinas de Telégrafos.

Ja pots ferho saber al pare.

Consérvat bo y fins á un altra.

EDUARDO

3.^a

Madrid, 22 Abril.

Molt estimat germá: Lo meu protector senyor Guerre-
ro m' aprecia moltíssim perque veu, (encara que es
cort de vista) que jo faig molta bondat (?)

Avuy mateix ha parlat ab lo president de un Circul
Republicá, de la meva colocació.

Tè moltas esperansas y li sembla que disfrutaré un sou
de trescentas pessetas cada mes.

No 't descuidis de dirho al pare, y al mateix temps li
dirás que m' envihi cent pessetas pera gastos *necessaris*.

Alló de la Soledad, va molt bé; l' altra nit vaig por-
tarli un *neceser* que 'm va costar doscents rals.

Va demanarme un ram de flors, y avuy n' hi porto un
parell pera ferla mes contenta.

Lo seu papá, segons diu, té establiment obert en lo ca-
rrer de la Carrera de... *no se cuantos*.

Diu que m' estima molt (ella, s' entén), y sembla una
bona xicota.

La nit passada, després de la funció de Apolo, tots dos
sols hem representat la primera escena del segón qua-
dro de *El Monaguillo*.

Tè un cutis mes fi y mes blanch que una rajola de Va-
lencia.

Aquesta nit penso acompanyarla á casa seva.

Te demano per favor que d' aixó no 'n parlis pas al
pare.

Adeu y ja 't dará mes noticias

EDUARDO.

4.^a

Madrid, 30 Abril.

Germá meu: Aquet dematí he anat á casa la corista
Soledad y ¡noy, allí se m' ha girat la truytal!

Ha resultat ser una... qualsevol.

Nada menos que de día está empleada en una secció
de trinxar borillas en la fábrika de tabacos.

Era una especie de *xinxá* castellana.

Son pare es un home que tira las cartas y si no m' es-
pavilo, á mi 'm tira per l' ull de la escala (un quint pis
ab entressuelo).

Lo senyor Guerrero está fet un idem; ho ha sapigut
tot y m' ha tirat de *patitas á la calle*.

M' he quedat sense colocació y sense diners.

Vaig sol pe 'ls carrers com un perdut; quant passo per
devant de un restaurant obro la boca, 'm fico las mas á
la butxaca y... ¡que espantosa soledad!

Per'mor de Deu, ni una paraula al gueto.

EDUARDO. »

Per la copia J. ASMARATS.

LO PREMI DEL CERTAMEN

6

L'escándol de ca'l llauner

En Pau era un llauner qu'al mateix temps qu'al-
calde de barri, professor d'acordeón y comerciant de
pells de cunill á la menuda, era poeta sentimental.

Essent llauner feya embuts; com alcalde de barri
propagaba 'l seu nom .. per fora de casa; essent pro-
fessor d'acordeón se constituí en una plaga de son
vehinat; ab sas pells de cunill feya negocis bastant

nets y ab sas poesias negocis bruts, perque aixó daba lloch á que continuament tingaés renyinas ab la seva dona.

—¡Oh, Rosalia!—sempre ell li deya;—tu t'oposas á que jo versifiqui y potser no sabs que mes m'estimo 'l metro que las pells y 'ls embuts.

—¡Bó! ¿Y are? ¿Que potser vols plantar botiga de robas?

—No, dona; es que vull dedicarme completament á polsar la lira.

—¿Y vols deixar l'acordeón? ¿Ves que dirá 'l Sr. Quimet que 't va avansar tres mesadas perque dones- sis llissons al seu fill!

—Prou se coneix que no sabs lo que vol dir pol- sar la lira...

—Bé, bé; parla millor.

—¿Encara vols que parli ab mes palcritut? ¿Veus? Polsar la lira es lo següent. Escolta:

«*Dibinos rayos de Fuego ardiente van quemando tu ermozo rostro de mi lira al son.*»

—Calla, calla; ja tens rahó que fas són.

—¿Que sabs tú? ¿Que sabs tú? Mira, aquets ver- sos tinch pór que me 'ls premiarán en un certamen.

—Donchs si tens pór, ¿perque 'ls hi duyas?

—Vaja, prou; que encara 'm farias tornar ximple.

—¡Ay pau, pau de casa!...

—Es clar que sòch de casa: ¿y donchs que't pensa- bas?

—Si no parlo de tú.

—¿Ay, ay? ¿Que no sòch en Pau?

—¿Tu Pau? Tu ets guerra.

—La guerra deus ser tú.

—¿Jo?

—Sí; perque ¿veus? guerra es femení y jo sòch masculí.

—¿Qu'has dit? ¿Masculí? ¿Que vols dir ab aixó?

—Que te 'n vajas á rentá 'ls plats.

La Rosalia 'l creya com un corderet y ell, si no hi havia gaire feina per la botiga, se dedicaba una esto- na á invocar á las mussas.

¡Oh, en Pau!... Sobre tot que no li escapés cap certamen; á tots hi enviaba composicions y per sa mala estrella (sic) may havia vist realisat lo seu som- ni, may li havian concedit un lloch ni una menció honorífica.

Fa poch temps que, havent llegit en un periódich lo cartell de no sé quin certamen, lo bon home va pensar:

—Si aquet te 'l deixessis escapar y després pre- miessin al Ubach ó bé á n' en Pitarra, te sabría molt greu. *Nada, nada*, has de anarhi.

Y desseguida va posarse á arreglar l'envio d'una composició, qual titol era: *La dolçura del Hamor*.

Lema: *¡Hay Roselia hay!*...

—¿Qué 't sembla?—va dir á un amich que 's tro- vaba present.

—Aquesta vegada no falla.

—¿Y quin es lo premi ofert?

—Un brot de llorer natural.

—¡Oh, aixó ray!... Al jardí de casa 'n tinch,—va dir aquell pera sí.

Y com á conseqüencia, vuyt dias després, un xicot va comparéixer á la botiga ab un brot de llorer dintre una capsa y una carta endressada á D. Pau Pitau Peteu, en la que se li deya que rebés lo premi merescut en lo certamen últimament citat, per la composició qual titol ja coueixen los lectors,

—Mira, Rosalia —salta desseguida oll ab marcat

énfassis.—¡Y després dirás de mi!... Jo, que ja sòch poeta.

—¿Poeta? ¿Que potser vols dir aquells que adoban las carreteras?

—¿Qué?

—Ho tinch á la punta de la llengua; calla, espérat..

¡Ah! ja sé: peòns.

—¿Es dir que 't burlas de mí?

—¿Jo?

—Vésten, vésten del meu devant.

—Sí, perque veig qu'ets un infelís.

Mitja hora després en Pau ja estava arreglant un quadro pera posarhi lo premi del certamen. Quant lo tingué á punt aná per buscá l' estimat brot de llorer y no trovantlo en lloch, exclamá mitj sobtat:

—Rosalia, ¿ahónt es la meva gloria?

—¿Y ara? Si tu no tens ni pena ni gloria.

—¿Ahont es aquell brot de llorer, te dich?

—¡Vés quina mania! ¿Per' qué 'l vols?

—Alló me ho han dat en un certamen; alló es la meva gloria.

—¿Aquell llorer? Ara l'acabo de posar al estofat.

—¡¡Infame, vil!!—va cridar tot rabiós lo desgra- ciat poeta.—Ja te 'l menjarás l'estofat.

Y agafant un rastre de pells de conill que li vingué á má, va comensarne á donar tacó á la ignescenta Ro- salia.

Als crits de la victima varen acudir una munió de vehins qu' invadiren la botiga tractant de posar en pau á n' en Pau.

—¿Ahónt es l' alcalde de barri?—los uns cridaban

—La justicia está perduda—deyan altres,

—Que la pregonin—responía un tranquil.

Entretant lo llorejat poeta seguia donant llisada á la pobre Rosalia. Y al mirar aytal xarima alguns van pèndrerho tan de broma que pera aumentar lo guirigay, comensaren l'un á tocar ab furia l'acordeón de 'n Pau y molts altres á fer sorollar ab gran estrépit las llaunas de petróleo, que ja 'ls dich jr que á dintre de aquella botiga talment semblaba qu' hi fessin los fasos. Y per' acabar ta' escandol y desordre y bullici é infernal cridoria... ¿va cáure rrapit lo teló? No, ¡ca! lo que va cáurer va ser un prestatje ahont hi havia gran aixam de regadoras, embuts y galledas, pro- movent al rodolar per terra una estrepitosa serenata que va donar per resultat una completa y deses- perada dispersió de vehins, creguts molts d' ells que 's tractaba de l' explosió d' un petardo.

ANGEL RIUS Y VIDAL.

En la revista de *Estremos catalans* haurán vist nostres lectors que la comedia *La triple aliansa* es original de don Joseph Torres y Payeras.

No es aquesta la primera obra del señor Torres, per quant nos ha favoregut ab l' exemplar de una sarsuela catalana, estrenada fa alguns anys, y de la que 'n copiem la següent

ESCENA XIII

Rosa, Ramón y Arturo

(Brut de farina y ab lo sombrero aixafat.)

ARTURO. M' he librat de un gran perill.

ROSA. ¿Qué li ha passat?

RAMON. ¿Qu' ha tingut?

ARTURO. Aquell noy que he detingut era, per desgracia, 'l fill del forné d' aquí al devant. Jo li he dat 'ma catxeta; pero s' ha armat un saynete

que ja 'ls hi dich qu' ha estat gran.
 Movia allí una gran fressa
 lo noy b' amant com un ase,
 quant surt son pare de casa
 lo mateix qu' un gos de presa,
 y sense dá explicacions
 m' agafa, jo també á n' ell
 y tots dos fets un farcel!
 'n em per terra a tumballons.
 ¡Si qu' es critic!

RAMÓN.
 ARTURO.

Ara vé
 lo bo. Surten 'ls fadrins
 y 'm fican per forsa á dins
 de la casa del forné,
 y allí tothom s'exaspera
 contra mi, y com eran molts,
 tant si vols com si no vols
 me tiran dins la pastera,
 y luego... ¡aquí vé 'l trastorn!
 —Fiqueulo al forn!— crida un home,
 y per celebrar la broma
 cridan tots: ¡Al forn, al forn!
 No hi valían los crits meus.
 Me tornan á subjectá,
 obran 'l forn y jallá vá!
 ja á dins hi tenia 'ls peus;
 quant en mitj d' aquet treball:
 —Detureuse,— l' amo crida.—
 O sino acabo la vida
 rustit lo mateix qu' un gall.
 Y tot aixó vés perqué.

ROSA.
 ARTURO.
 RAMÓN.

Per tréurel d' aquell apuro.
 Moltes gracias, senyó...

(Saludant ab ceremonia.)

ARTURO.

Comellas.

Arturo.

RAMÓN.

(Id) Ramón Arqué,

ARTURO.

Si tingués algún raspall.

ROSA.

Ja vaig á mirar si 'l trobo.

(Se'n vá.)

ARTURO.

Li dich qu' estich hidrofobol
 Hi ha de havé un terrabastall!

Quatre mots sobre Certamens

Filosofém.

Es probat que la inteligencia humana lluytant se
 desarrolla y s' aixeca del apocament en que jau de-
 vegadas dintre la testa.

Al home, en lo comensament de la carrera literaria
 ó artistica, si ovira ab sa pensa Mérit penjat á ran
 ó al demunt de sos coneixements, segons las condi-
 cions ab un rétol ahont s' hi llegeixi qui l' agafa
 es seu, naturalment l' empeny certa cobdicia, certa
 ambició, nobles abduas, d' arreplegarlo; fá esforços
 suprens si convé per' obtindre 'l, y encar' que no l'
 agafi y caygui rendit per falta d' enginy, de talent,
 de sort, ó de las tres cosas plegadas, no ha deixat de
 guanyar en sa empresa 'l premi á sa bona voluntat,
 premi consistent en la experiencia adquirida, tan sa-
 будa per referencias, de que molts per' arribar ab la
 má á certa alsada han de pujar dalt d' una cadira,
 mentras que altres han d' esperar á fer la creixensa,
 puig ni ab la cadira hi arriban.

Los certamens, ab sos premis, estimulan, obrant
 de bona fé, al escriptor ó artista jóvens y atían son
 ingeni los projectes ó temas que l' hi mostran lo ca-
 mí del saber; y si bé un fallo mal entés pot fer pér-
 drer la fé y l' afició d' exaltat concurrent (qu' es
 ferli un favor), un fallo ben donat pot ab un premi
 aixecar á un talent ajegut, y ab un desengany co-
 rretjir á un talent extraviat (y encara gracias.)

Per aixó dich que sempre son útils los certamens
 veritables.

Y es per lo mateix que jo be parlat primer del Mé-
 rit, del rétol y de la cadira.

Y prou filosofías.

J. BARBANY.

Repertori de Fora

DESDE LLEYDA

Amich Director: Calculi lo parat que quedaría al arri-
 bar aquí y trobarme (sense pensarho) en que eran las
 festas y firas que en honor á Sant Anastassi celebra
 anualment aquesta ciutat.

Coincidi ab las festas la inauguració de un espayós
 local, que destina pera menjador lo tant acreditat duenyo
 de la Fonda de Espanya D. Isidro Reus.

¡Y quin banquetel ¡Champany que sense ser de Reus
 (la ciutat), era de Reus (duenyo de la fonda).

Calculi, donchs, quant satisfet m' aixecaria de la tau-
 la per' dirigirme al teatro, y calculi també que capficat
 tornaria á la fonda, pensant que *El monaguillo*, *El cha-
 leco blanco* y *La mascarita*, van ferme posar mal, lo sop-
 ar y lo que jo creya digestió se 'm torná indigestió,
gracias á la *esmerada* degollació que de ditas sarsuelas
 feren la *troupe* que actua en los Camps Eliseos.

Por cuyo motto vaig pendre 'l determini de anar en
 lo successiu al Teatro Romea á veurer si *Marina* y *Tio*,
yo no he sido (únicas obras que han sapigut posar en esce-
 na) me farían millor efecte que las mes amunt men-
 cionadas, pero per ma desgracia la interpretació de
 aquestas no fou gens ni mica millor que la d' aquellas.

Resultat: dugas companyias de nyigui-nyogui, excep-
 tuant al Sr. Miró. ¡Y després se queixan de que no tenen
 gent al teatrol

Son amich

CRISTÓFOL LLEGANYA.

Manlleu, 20 de Maig.

Molt Sr. meu: Tinch lo gust de posar en coneixement
 de vosté per si vol ferho insertar, que pera diumenge
 22 del corrent mes, se está organisant una vetllada lite-
 rari musical en la Societat coral «La Estrella Manlleu-
 ense», en la que hi pendrán part alguns socis aficionats
 á la literatura, cantantse per altres alguns tercetos acon-
 panyats de guitarras. Después tocará algunas pessas del
 seu repertori la orquesta de aquesta vila baix la direcció
 del mestre D. Frederich Bars y ab la mateixa direcció
 cantarà 'l coro de la societat; constituhint tot junt (n' es-
 tich mes que cert) un escullit programa que may en dita
 societat s' haurá executat, y una vetllada literaria molt
 lluhida.—Soch de V. afm. S. S. S. q. b. s. m.

EMILI MONGAY.

Villanova y Geltrú, 25 Maig.

Molt senyor meu: l' hi envió la revista del debut de la
 companyia del teatro Romea, que ahir va posar en esce-
 na en lo Tivoli Vilanovés lo drama *El Campanero de
 San Pablo*.

A la primera surtida del senyor Borrás en escena, lo
 públich va saludarlo ab un calorós aplauso que tampoch
 li va escatimar en altrás escenas, fentne participes
 també á la senyoreta Sala y als demás artistas.

La pessa *Com sucseuix moltes vegadas* va cridar
 molt la atenció, 's ent aplaudits l' actor cómic senyor
 Bals que la domina de memoria, y la senyoreta Sala per
 la zencillés y naturalitat ab que la varen representar.

A la nit *En el seno de la muerte*, obra, com tothom
 sab, rublerta de brillants pensaments, fou molt ben re-
 budá y alcansant lo Sr. Borrás un senyalat triunfo.

¡Molt be senyor Borrás! En *La Teta Gallinaire* lo
 senyor Marqués en lo paper de *Senyor Pere*, va ser
 aplaudit, com també 'l senyor Bals y la senyoreta Sala.

La orquesta dirigida pe 'l Sr. Joseph Guasch va obte-
 nir en los intermedis alguns aplausos, per haver tocat
 pessas sinfónicas extretas d' algunas populars sarsuelas.

La concurrencia va ser numerosa y va quedar alta-
 ment satisfeta de la companyia. Convé que 's comensin
 las funcions á l hora anunciada, puig lo retardar es un
 perjudici pera tots.

Pera 'l próxim dijous hi há proposit de donarnos á co-
 neixer *La rondalla del infern*. — R. N.

Manresa, 25 de Maig.

La nova empresa del Teatro-Conservatori, qual geren-
 cia corre 'á càrre del senyor Salvador, s' esmera en
 proporcionarnos variadas funcions. La d' ahir reuní la
 circunstancia de debutarhi lo notable primer bailari se-

nyor Torres y la distingida primera bailarina senyora Pamiás. Los balls que desempeñaren foren los titulats *Terpsicore* y *¡Viva Española!*, composició del esmentat Sr. Torres.

Molt bé 's portaren las sis bailarinas que hi prengueren part además de la primera pareja Pamiás-Torres, la qual ho féu á la perfecció. No cal dir si s'emportaren aplausos, puig los picaments de mans foren incessants fins que 's lográ la repetició del final dels balls.

Lo juguet *Hay entresuelo* y la comedia *La Nodriza*, agradaren y feren riurer al públich, y tots los actors s'esmenaren en son desempeñu, aixís los senyors Gonzalez, Benitez y Ortells, com las senyoras Prats y Garcia.

En lo teatro del Centro de la Unió Comercial é Industrial s'hi representá ahir lo drama *Lo Contramestre* y la sarsuela *Los Carboneros*, distingintshi en son desempeñu tots los joves aficionats que hi prengueren part y las mare y filla senyoras Moray y Marsal.

En los teatros del Ateneo Obrero Manresá y El Globo, darrerament s'hi han posat en escena *Com l'anell al dit*, *Fotografias*, *La Fals* y *Angels de Déu* respectivament. —E. S. A.

Repertori Extranjer

Paris, 20 Maig.

Estimat Sr. Director: La novetat de la setmana ha sigut l'estreno de *Salambó*, en la ópera. Lo dilluns passat va tenir lloch ab lo teatro plé del *tout Paris* especial qu'assisteix á las *premiéres*, y un éxit franch y espontani va sancionar l'aplauso qu'aquesta obra havia rebut fa temps en Bruselas. Lo llibret que Mr. du Locle ha tret de la coneguda novela de Flaubert, resulta un poch desnaturalisat del original per l'esfors imprescindible que requereix adóptar una obra per la escena. La música resulta digna de son autor Ernest Reyer, ja ventat josament conegut del públich parisien. Jo la crech inferior al *Sigurd*, sobre tot en los dos actes últims que decan d'un modo lamentable. Las pessas de música que mereixan especial menció son, en mon concept, la frase de *Salambó* quant se dirigeix al camp enemich. *¡Qui m'emportará libre de tourments!*, la escena entre *Salambó* y *Matho* y 'l recit de la protagonista *D' un sacrilege affreux*.

Dels intérpretes se 'n portá la palma Mme. Rose Caron que signé aplaudidísima tota la *soirée*.

La *mise en suene* superior á tota ponderació, tant en indumentaria com en *decors*, dels quals se 'n distingeixen dos, sobre tot lo *phorum* de Cartago y lo camp de batalla.

Veyam si la setmana entrant hi haurá mes novetats
Au plaisir.

DR. COULISSE.

Colaboració admesa

AUTOR Á PROBA DE GARROTADAS

En lo temps á que 'm refereixo hi havia entre 'l jovent un verdader deliri en fundar *reunions de ball* qu'algunas eran freqüentadas per las nenas mes bonicas y elegantas.

Los socis de certa reunió rival de aquella á que jo perteneixia, aprofitaban totas las ocasions pera rebaixarnos en lo bon concepte de las senyoretas, ja tractantnos de mal balladors, de poch galans, ó bé de mesquins en totas las nostras cosas.

Pera pèndrer revenja de aquesta befa, vaig escriure un *furibundo article* que ab la deguda reserva 's vá publicar en un dels periódichs satirichs qu'estaban mes en boga. La broma 'ls va resultar pesada, y buscaban per tot arreu á l'autor, á fi de donarli lo seu merescut.

Una vesprada en lo cafe del Comer parlaban entre varis amichs d'aquest assumpto. Se feyan mil comentarios sobre qui podria haverlo escrit.

—¿Voleu saber qui es l'autor?—va dir de prompte un dels nostres companys.

—¿Qui es? ¿qui es?—cridarem tots.

—No se si ho digui....

—Digaho, home, que li darem la enhorabona.

—Donchs en secret y contant ab la vostra discreció, vos ho dire: l'autor... *ego sum*.—

Li vam fer una ovació y 'l seu nom va córrer de boca en boca entre tots los sarahistas.—

D'aixó van passar alguns dias, quant un vespre se'ns presenta al café ab lo cap embolicat y la cara plena de verdanchs.

—¿Qui t'ha posat d'aquesta manera?—vam dir al veure'l.

—Los socis de la... quant han sapigut qu'havía escrit aquell article contra d'ells.

—*Ecce homo*—vaig dir jo pensant ab son *ego sum*.

Y estupefacto, ab la boca oberta, admirant aquell valor estóich, desde 'l fondo del cor y ab tota l'ànima vaig pensar cedirli la paternitat del meu article, considerant ab rahó que ben guanyat s'ho tenia.

JULI VERT.

Suspirs per ella

Cegat d'amor, no veig rés prop de tu quan te vull véurer; m'allunyo y.... (ho pots ben créurer) quant no't veig te veig molt més.

Cada aucella té son niu; cada flor la seva branca; t'és un *algo* tot lo existent.... ¡jo no tinch mes que esperansa!

Anyoransa 'n varen dir del pensá en l'amor llunyá. Jo penso en tu nit y dia y no m'anyoro esperant.

¿Qu'es l'amor? Una alenada formada de dos suspirs que s'han trobat per etzar y van drets á un mateix fi.

De tos ulls, nina, 'l mirar es la ferida que mata, y un petonet de tos llabis es bálsam pera curarla.

MAYET.

¡Gelosía!

¿Perque, Rita, l'altra festa vaig ballá ab t'amiga Clara gelos tens? ¿N'es per aquesta rahó que 'm fás mala cara?...

¿Si?.. Dispensa, Rita hermosa, si ab aixó créus t'he faltat, donchs que per ben poca cosa tontament t'has enfadat.

Jo ab tú per res may m' enfado, y 'n tindria mil motius; pero 'm té sense cuidado tot lo que fas y que 'l dius.

Si 'm vols. prenme tal com sóch y no 't queixis pas de mi; no creguis que 't dongui poch si t'arribo á doná 'l sí.

Voldrias tindre la sort
de que 'l meu cor t' oferís;
pero, ¿cóm donarte 'l cor
si del pit tinch buyt lo pis?

Per l' extranger viatjant
m' ensopegaba á Inglaterra,
y lo cor, distret anant,
vaig pérdre en aquella terra.

Com que á n' allí no hi ha nunci,
en los diaris diligent
vaig ferposar un gros anunci;
pero fòu inútilment.

Mon cor allí vá quedar
perdut; pero ab gran primor
las inglesas á estimar
m' ensenyaren sense cor.

Y estimo desd' aquell dia
sens sentir pena y neguit,
sens que 'm cuasi melangia
ton enfado y ton despit.

Creume; si com jo ditxós
vols tú, Rita, ésser ditxosa,
tal com jo no só gelós
tu tampoch sias gelosa.

J. MARTRUS.

INO POT SERI

Que no 'm estimas murmurar,
y ment ton llab si ho diu;
perque quant aixó aixó assegurar,
tan hermós rostre ssnriu.

Que de mi may t' has sentit
verament enamorada,
y al dirho, m' has dirigit
una expresiva mirada.

Que ma desgracia voldrias,
per gosart en mon sofrir,
mes al dir aixó, m' envias
un apassionat suspir.

Fins que aborairme has jurat
repeleiges; greu dissort
fóra si no hagués notat
que batejaba 'l teu cor.

Es inútil, donchs lo plán
qu' ara acullis á ton favor,
tas negacions no podrán
ofegar lo teu amor;
per que quan mes insisteix
ton despreci en terse altiu,
ton sér iluita y desmenteix
tot lo que el teu llavi diu.

DOLORS RIERA BATLLE.

Reunions Particulars

CENTRO DRAMÁTICH BARCELONÉS.—Dis-
sapte passat so posá en escena en lo bonich teatro de
aquesta Societat lo monólech catalá *L' home de la dida*,
'l drama en un acte *El prólogo de un drama* y 'l ju-
guet cómic *Cinch minuts fora del món*. Totas foren
ben interpretadas, essent molt aplaudits los senyors
socs encarregats de la execució y ressaltant per entre
tots don Rafel Golorons que fòu cridat varias voltas á
la escena al acabar *El prólogo de un drama*, per l'
acert ab que interpretá 'l paper de *Leonelo*.

Pera 'l próxim dissapte s' anuncia lo preciós mo-
nólech catalá *L' últim grahó*, al que seguirá una sessió
á cárrech del célebre ilusionista D. Lluís de Haray.

Es de esperar que aquest espectacle atraurá molt
concurrència.—J. NIN.

LUZ DEL PORVENIR.—Ab un plé estraordi-
nari tingué lloch l' últim dissapte 'l benefici del soci
D. Agustí Vergés, que va tenir la idea de cedirlo al
desgraciad apuntador de teatros Sr. Morante. De las
varias obras que 's representaren, la que va cridar
mes l'atenció va ser la preciosa sarsuela *Marina*, que
concertada per el mestre Sr. Oliveras y dirigida per
lo celebrat baritono Sr. Guardia, va ofreir un con-
junt bastant acceptable, tant per part de la Srta. Ga-
lobardes, com pe'ls Srs Guardia, Vergés y Escolá,
encara que 'l Sr. Vergés no estigués tant felis com
altras vegadas y al Sr. Escolá se li reconeguessin al-
guns defectes. Pero ben bé mereix un aplauso dit
senyor per lo acertat qu'estigué en lo paper de *Leonelo*
de *El prólogo de un drama*. Los coros (que ho eran
los de *La barretina*, bè: la erquesta desigual.—A. R.

UNIÓ DEL DISTRICTE DE LA AUDIENCIA.
—Diumenge passat en aquesta societat se verificá
una vetllada artistica y científica en lo qual lo senyor
Rabocse, afamat prestidigitador, feu passar un rato
distret als concurrents, executant varios jochs d' es-
camoteig, lo que sigué sumament aplaudit per la dis-
tingida concurrència.

Lo senyor Bover, (conegut pe'l Rey de la magia) y
la Srta Piferrer, feren alguns experiments sobre 'l pen-
sament, en lo que demostrá la citada senyoreta tenir
un dó de memoria envejable 's ent molt aplaudida en
tots sos treballs.

Un que tenia al meu costat, vaig sentir que deya:
—Sembla mentida que 'ls uns hagin de tenir tanta
memoria y altres tan poca. Quant jo enmatllevo un
duro, no penso may en tornarho: aixó es degut á la
escasés de memoria —S. B.

SOCIETAT LA AFRICANA.—*Las joyas de la*
Roser, es la obra que 's posá en escena 'l diumenje
passat en aquesta important reunió y en la qual á mes
de la Sra. Candelaria Tarés prengueren part los Srs.
Oliva, Freixa, Munnó, Blasi, Guardiola, (aquestos dos
poch acertats estigueren per cert) Olives, Bosch y
Amores, Aquest últim estigué molt bé y 'ls Srs. Bosch
y Olives bastan regulars.

Com á fi de festa 's representá *La sala de rébrev*,
distingintshi los Srs. Blasi, Codina, Verdagner y la
Srta. Amigó. A la Sra. Tarés li dech dir que no li sá-
piga greu embrutarse un poch la cara pera sortir ab
mes propietat, puig semblava 'l fill y no la mare. Y
un aplauso al Sr. Bosch per haver escullit tals obras
catalana.—D. B.

CASSINO ARTESÁ. (Gracia).—Diumenge tingué
lloch una extraordinaria funció baix la direcció del
Sr. Saro, ab lo drama *Lanuza*, prenenthi part la Sra.
Rodés, la Srta. Boxadés y 'ls Srs. Saro, Cabré,
García, Mestres, Figuerola y Serra. Mes la viitat siga
dita, tingué un desastrós desempenyo en conjunt:
sols la Sra. Rodés estigué bé. Lo Sr. Saro, ab aquells
ademans no 'ns agrada gens ni mica. Lo Sr. Mes-
tres, potser vol guardar la veu de barba, perque, la
vritat, no se sentia ni del coll de la camisa. En fi, si
no un bunyol poch se'n falta.

Després del drama feren *La leyenda del monje* que
tingué un bon desempenyo, que'l feren los Srta. Casao
(Maria), Boxadés y Rodés, y 'ls Srs. Ablesa, Vives,
Camps, Serra y Fernandez.

A la Srta. Boxadés no l' haviam sentit cantá, pero
la vritat, tè una veu molt fineta y va ser molt aplau-
dida.

La Srta Casao y 'l Sr. Ablesa tingueren aplausos en lo duo de la finestra; bé 'l Sr. Vives, igual que 'l coro.

En fi, sort de la sarsuela. Després hi hagué ball de Societat.—C. T.

Saló de Descans

Ampliant las noticias que d'ávan en lo «Moviment Catalanista» d'un dels números anteriors referent á la anada dels coros catalans á Palma de Mallorca, tenim entés que las societats corals adheridas son ja mes de vinticinch; que 'l mestre Goula (pare), trobantse accidentalment en la capital de las Balears, dirigirá 'ls coros, y que's cantarán las pessas següents:

Los pescadors, (Clavé);—*Arre Moreu*, (Ventura); *Pe 'l Juny la fals al puny*, *Gloria á España*, *Las galas del Cinca*, *Los nêts dels almogàvers*, (totas quatre de Clavé), y *Lo cantor del poble* (de Goula, pare).

Un de nostres redactors s'unirá á la expedició, á fi de tenir als lectors de LO TEATRO CATALA al corrent del festival que 's prepara, llás de unió entre 'ls coristas mallorquins y 'ls catalans.

** *Publicacions rebudas*.—*Sobre el terreno*, apropiat cómic líric en un acte, original dels Srs. Alfons Marxaach y Abelardo Reyes.

Aquesta producció eatrenada ab mólt exit en Eldorado la nit del 24 de Febrer passat, han tingut la galanteria d'enviarnosla sos autors y dantlos la enhorabona, 'ls hi anyadim las gracias.

— Lo Sr. Pons y Massaveu 'ns han favorecut ab un exemplar de son darrer llibre *Trascant per les serres* del que parlarem en un dels números pròxims. Entretant manifestem nostre agrahiment al autor per sa galanteria.

— Han visitat nostra Redacció los periódichs «La Unión de los contribuyentes» d'aquesta capital, y «L' Embut», de Figueras, «El Alicantino mason», y «La Democracia Federal», de Alicante: ab tots queda establert lo cambi.

** S'han format dos companyias pera funcionar durant l'estiu en los teatros de Caldas: una será dirigida pe 'l Sr. Tressols; l'altra pe 'l Sr. Molgosa. Desitjem que 'n treguin honra y profit.

** La premsa de S. Feliu de Guixols ha fet unánim elogi del barítono D. Ramón Bassols. Creyem que se 'l mereix bé.

** Lo jove aficionat de la societat «Lope de Vega» Sr. Mercader, va celebrar fa poch son benefici, posant en escena las obras *Lo full de paper* y 'l monólech *Ecce-Homo*, ahont s'hi distingí en gran manera.

** Ab bastant acert va posá en escena pe 'l senyor Palaudarías en una de las últimas funcions del «Círcol de la Esquerra del Ensanxe», la comedia *El octavo no mentir* y la pessa *Hija única*.

** Per lo que llegim en los periódichs de Madrit, lo tenor Sr. Bertran ha fet fiasco. Despres de no haver agradat prou en *L' Africana*, va desempenyar lo *Roberto* d'una manera deficient y desafinant sempre, segons «El Liberal» del 20 d'aquet mes. Sentim de

cor qu' un artista catalá que tan brillantment havia comensat sa carrera artística quant seguia 'ls consells de son primer mestre, s' hagi esgarriat d'un modo tan lamentable, gracias á son impremeditat orgull y á sas injustificadas pretensions.

Con su pan se lo coma.

** Hem vist la llista de la companyia formada pe 'l teatro de la «Unión Liberal» de Granollers. Hi ha en ella bon personal artístich. Són directores los galans don Vicens Miquel y don Manel Panadés y també hi figuran los damas senyora Perez y senyoreta Panadés y l' actor cómic don Lluís Millá.

En lo repertori hi ha moltes obras catalanas, entre ellas la d' espectacle *La terra de Xauva*.

** Se prepara pera 'l diumenge de Pasqua en lo Cassino Artesá, de Gracia, lo benefici de la senyoreta Carme Boxedós, ab lo drama *Los hijos de Eduardo* y la sarsuela *Ya somos tres*.

** En lo paóxim número insertarem un article del Sr. Santpelara titolat; *De lesa patria* que, á pesar d' estar preparat, no cab en lo d' avuy.

Cavilacions

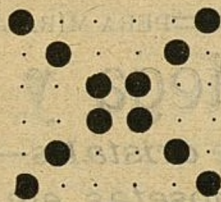
ENDEVINALLA

Tinch dos ulls sense ninetas;
pero no hi veig molt ni poch:
finch fullas sense ser arbre
y un clau que 'm traspassa 'l cos.

Si no pots endevinar-me,
ab tot y aquestas rahons,
te diré qu' ets un panarra
d' aquells de marca major.

JOSEPH GUASON

ACROSTICH DIAGONAL DOBLE

Cambiar los punts per lletraa, de modo que llegidas horizontalment diguin: primer, ofici; segón, pell; tercer, molts ne portan; quart, nom de dona; quint, poble de Saragossa; y sisé, en los pobles; y que llegidas las quatre puntas, de dalt á baix diagonalment, formin dos noms d'home.

M. GASPÀR Y X,

Soluciones á las cavilacions del n.º 78

Anagrama: *Manso, monas.*

Gorrespondencia particular

Eduardo Roig (Mataró) y F. Paucal (Sabadell): rebut l' import.—S. B. T. y J. Sabater: ho llegirem.—F. Torres: no 'ls fá bé 'ls versos.—Ballaruga y Un de Moilet: no ho van endevinar.—J. Serra: já n' hi publicuem.—Andreu Bons: vindrem á alguna funció y 'n parlarem.—J. S. A. (Manresa): servirem la suscripció.—M. Garrosset: no miri tan prim, que á mitja edat no hi veurá.—J. M. Feliu: la setmana entrant.—J. Monfort: no hi cab.—Sinéredis (Reus): ja 'ns agrada y uo hi ha carbassa.—V. Jaumot: no van poder 'anarhi; gracias.—Abderraman IV: no convé.—R. Oromí: no vá prou.—Artur Casademunt (Vilafranca): ¿'ns vol dir un bon corresponsal administratiu en eixa?

PUJOL Y SOLÉ, IMPRESSORS, TALLERS, 45.

PERRUCAS Y POSTISSOS
DE TOTA CLASSE
PERA TEATROS

Gran Saló

pera afeitar, tallar y rissar cabells

EN LA

PERRUQUERIA DE

Vicens García

Conde del Asalto, 6, pral.-Casa establerta desde 1840

Construcció de Teatros

SEVEY COMPLET Y BÓ
pera guardarropias

*Pera informes y detalls, dirigir-se al
juster del carrer d' Estruch, 11*

BARCELONA

Peluquería Artística

Saló pera afeitar, rissar y tallar lo cabell

DE
LLUIS ANGLADA

Gran assortit de perrucas

y tota classe de postissos per' artistes
de teatro

Rambla del Centro, 7, ent.º
BARCELONA

CONTRACTAS PARA ARTISTAS

ARXIU LIRICH-DRAMÁTICH

DE

Bonnin germans

Copisteria de vers y música

Servey á tots los punts d' Espanya

PREUS ECONOMICHS

Carrer del Vidre, 2, 4.ª tocant al de Fernando VII

BARCELONA

Despaig cada dia, fins á las 9 del vespre

AGENCIA DE TEATROS

Pianos Alemanys

LOS MILLORS Y MES BARATOS DEL MÓN
FABRICATS PER

Paul Werner's

Bón sonido y construcció elegant.

Se ven al contat y á plassos

N. AGUSTÍ

Muntaner, 17, ent.º 1.º - BARCELONA

NOVAS ESTUFAS AMERICANAS

DE ELEGANT CONSTRUCCIÓ

Ab ellas s' obté foch continuo sens molestia
y 's consegueix posarlas á tota temperatura

Unich representant en España

NICOLAU AGUSTI

Muntaner, 17, ent.º 1.º - BARCELONA.

TRENCADURAS

Se curan aviat y radicalment ab lo **Braguer mecánich**
regulador inventat per l' especialista **Sr. Palau**. Recomanat per tots los metjes eminents y premiat en la última Exposició de Barcelona. Té concedit Real privileji.
Carrer Ample, 12 y 14, al costat de la Iglesia de la Mercé.

Consultori ortopé lich de 8 á 1 y de 3 á 8

FABRICACIÓ DE
Llunas Assogadas

PERA MÍRALLS

de Ortega y Badia

Depòsit de cristalls—Baldosas

Baldosetas, etc., etc.

Teléfono nùm. 1397

Carrer de la Condessa de Sobrediel, 3

BARCELONA

Carme, 33

Máquinas de casir, máquinas de fer mitja

SANTASUSANA

Aparatos para pendre dutxas.

PREUS SENS COMPETENCIA

Taller pera adobar tota classe de máquinas — Se ven á plassos y al comptat

Carrer del Carme, 33 — BARCELONA

Carme, 33

Máquinas pera fer mitja

Las mellors del món

S' hi fan mitjas, mitjons, camisetas de punt d' agulla igual que á la má, comensadas y acabadas á la mateixa máquina, proporcionant la mellor manera de guanyarse la vida á casa. — Se ven á plassos y al contat. — Exportació á qualsevol població. — S' ensenya de franch á treballarhi.

N. Agustí Manyosa. — Regomir, 25 y 27, botiga

CONCORDIA